

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
1.Bf.3/2013/10. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, 2014. év február hó 6. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az emberölés bűntettének kísérlete miatt a vádlott ellen indult büntetőügyben az Egri Törvényszék 1.B.305/2012/20. számú ítéletét megváltoztatja.

A vádlott terhére rótt bűncselekmény jogszabályi hivatkozását a 2012. évi C. törvény 160. § (1) bekezdéseként jelöli meg.

Megállapítja, hogy a vádlott leghamarabb a szabadságvesztés büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon feltételes szabadságra bocsátható.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítja.

A másodfokú eljárás során felmerült 36.880 (harminchatezer-nyolcszáznyolcvan) forint bűnügyi költség a vádlott köteles az államnak megfizetni.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

Az Egri Törvényszék 1.B.305/2012/20. számú 2012. szeptember 12. napján kelt ítéletével a vádlottat a Btk. 166. § (1) bekezdése szerinti emberölés bűntettének kísérlete miatt 5 év börtönre és 5 év közügyektől eltiltásra ítélte. Rendelkezett az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról a kiszabott büntetésbe, a bűnügyi költség viseléséről és a lefoglalt bűnjelekről.

Az elsőfokú ítélet ellen a vádlott és védője fellebbezést jelentett be a kiszabott büntetés enyhítése végett.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.1236/2012/1. számú átiratában az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta, a Fővárosi Ítéltábla nyilvános ülésén nem képviseltette magát.

A vádlott védője a másodfokú bíróság előtt vitatta a bűncselekmény jogi minősítését, mivel álláspontja szerint a vádlott nem kívánta a sértett halálát. A vádlott tettét az elmebeli állapotának rosszabbodása váltotta ki, amit az ápolószemélyzetnek a kellő időben fel kellett volna ismernie. A vádlott cselekménye - az élet kioltására irányuló szándék hiányában - csak testi sértésként értékelhető. Az elsőfokú bíróság által kiszabott büntetés eltúlzott mértékű, megtorló jellegű, a beszámítási képességében közepes fokban korlátozott vádlottal szemben nem az öt évi szabadságelvonás a megfelelő joghátrány.

A nyilvános ülésen a sértett felszólalásában elemezte a vádlottnak az elkövetéskor elhelyezést biztosító intézményre vonatkozó szabályokat, saját és kollégái feladatát kifejtve, hogy az ott tartózkodók kriminológiai előéletéről nem rendelkeznek információval. Arra is utalt, hogy a heti háromszori orvosi jelenlét nem alkalmas a vádlott betegségének folyamatos megfigyelésére.

A vádlott az utolsó szó jogán annak a meggyőződésének adott hangot, hogy meggyógyult, gyilkos indulatai megszűntek.

A fellebbezés más okból volt alapos.

A Fővárosi Ítéltábla a kizárólagos védelmi perorvoslat alapján eljárva az elsőfokú ítéletet és a megelőző eljárást a Be. 348. § (1) bekezdése alapján teljes körben felülbírált.

Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok betartása mellett folytatta le a bizonyítási eljárást. Az ügy ténybeli és jogi megítéléséhez szükséges bizonyítékokat beszerezte, az ítéletében felsorolta és értékelési körébe vonta. A vádlott beismerte, hogy a sértettet megszúrta, és vallomását a sértett és a helyiségben a támadás véghezvitelekor jelenlévő tanúk előadása, az okirati bizonyítékok és a szakértői vélemény adatai egyaránt alátámasztották. A törvényszék alaposan megvizsgálta a vádlott elmeállapotával kapcsolatosan rendelkezésre álló bizonyítékokat és megalapozottan rögzítette, hogy a vádlottat kóros elmeállapota közepes fokban korlátozta cselekménye és annak következményei felismerésében.

Az elsőfokú bíróság által rögzített tényállás mentes a megalapozatlansági hibáktól, azt csak annyiban kellett a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontja alapján kiegészíteni, hogy a vádlott a bűncselekményt szokványos ittas és indulati állapotban követte el (1. szakértő igazságügyi pszichiátriai szakértő tárgyalási vallomása a jegyzőkönyv 19. oldaláról).

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás e kiegészítés mellett már teljesen hiánytalan és hibátlan, ezért a másodfokú eljárásban is irányadó volt és a felülbírálat alapját képezte.

Az elsőfokú bíróság az irányadó tényállásból okszerűen vont következtetést a vádlott bűnösségére, és helyes volt a vádlott tettének élet elleni támadásként való értékelése is. Abban sem tévedett a törvényszék, hogy a vádlott szándéka eshetőlegesen irányult a sértett életének kioltására. Az ítélet tábla nem osztotta a védelem eltérő jogi minősítéssel kapcsolatos érveit, mivel az irányadó tényállás szerint a vádlottat le kellett fegyverezni, mert támadását meg akarta ismételni, és a sértettet újra megszűrni. Ebben az akadályozta meg, hogy a sértett az ütésenként észlelt szűrást követően meglátta a vádlott kezében a kést, és támadóját az íróasztalra döntötte, majd az ápolónők segítségével az eszközt elvette.

A vádlott cselekménye kísérleti szakban rekedt, mert bár tizedmillimétereken múlt a nyaki verőér teljes átmetszése, a halálos eredmény a szakszemélyzet azonnali fellépése, a vérzést csillapító eljárása, majd a sértett haladéktalan kórházba szállítása miatt elmaradt, noha a maradandó fogyatékkal felgyógyult sértett közvetlen életveszélyben volt.

Az elsőfokú ítélet kihirdetése óta új anyagi jogi szabály, a 2012. évi C. törvény lépett hatályba, ezért az ítélet táblának a Btk. 2. § tükrében állást kellett foglalni az alkalmazandó jog kérdésében.

Az élet elleni bűncselekmény törvényi fenyegetettsége nem változott, büntetési tétele az elkövetéskor és az elbíráláskor is azonos. Ellenben a feltételes szabadságra vonatkozó rendelkezések kedvezőbbek a jelenleg érvényes szabályok szerint, ezért az új törvény alkalmazásának előfeltételei adóttak.

Erre figyelemmel a másodfokú bíróság az emberölés büntetettének jogszabályi felhívását megváltoztatta, és a Btk. alapján a rögzítette a feltételes szabadságra vonatkozó rendelkezést [Btk. 38. § (2) bekezdés a) pontja].

Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabásakor irányadó enyhítő és súlyosító körülményeket hiánytalanul feltárta, az ítéletben felsorolta és a megfelelően értékelte. Éppen a súly szerint vette figyelembe a vádlott beszámítási képességét is, ezért a kiszabott büntetés mértéke nem eltúlzott, kifejezi a vádlott és a bűncselekmény társadalomra veszélyességét, és alkalmas a büntetési célok megfelelő biztosítására. Erre figyelemmel nem vezethetett eredményre a védő által indítványozott büntetés enyhítés.

Az ítélet tábla az elhangzott perbeszéd és a sértetti felszólalás okán csak annyit jegyez meg, hogy az ügyben felszínre került társadalmi problémát nem lehet büntetőjogi eszközökkel megoldani és a bírósági eljárásban orvosolni. Az nem a bíróság választása, hogy a vádlott élete a büntetés letöltését követően milyen intézményi rendszerben oldódik meg.

A kiadmány hiteléül: